

2,22.

Przepisy o warunkach legalizowania przyrządów do pomiaru powierzchni skór.

Na podstawie art. 11, 12 i 16 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. r. 1919 poz. 211) oraz § 19 Ustawy Rzeszy Niemieckiej o miarach (Mass- u. Gewichtsordnung) z dnia 30 maja 1908 r. (R. G. Bl. str. 349) i rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28 poz. 166) zarządza się co następuje:

Podział.

§ 1.

Przyrządy do pomiaru powierzchni skór dzieli się na dwa zasadnicze systemy:

A. przyrządy, zapomocą których powierzchnię mierzy się, obwodząc ją ostrzem, umieszczonem na końcu ruchomego drążka lub systemu łańcuchów; z drążkiem tym lub z bębнем, na który nawinięte są łańcuchy, sprzęgnięta jest rolka miernicza, która przy tem obwodzeniu toczy się i wskazuje pole mierzonej powierzchni bądź bezpośrednio, bądź też uruchamia mechanizm wskazujący. Przyrządy tego systemu będą dalej nazywane *planimetrami*;

B. przyrządy, których działanie jest oparte na tem, że po mierzonej powierzchni toczy się szereg jednakowych rolek, umieszczonych obok siebie i wzajemnie niezależnych; rolki te są sprzęgnięte z mechanizmem, który sumuje długość dróg na powierzchni mierzonej, przebytych przez wszystkie rolki i wymierza jej pole. Przyrządy tego systemu będą dalej nazywane *maszynami do mierzenia powierzchni*.

Typ przyrządu.

§ 2.

Typ przyrządów do pomiaru powierzchni skór powinien być dopuszczony do legalizacji przez Główny Urząd Miar w trybie § 4 a przepisów ogólnych o trybie dopuszczania typów przyrządów mierniczych do legalizacji (POM poz. 2,02).

Przepisy ogólne.

§ 3.

Przyrządy do pomiaru powierzchni skór podlegają ogólnym przepisom legalizacyjnym (POM poz. 2,03), o ile te nie zostają zmienione przez przepisy niniejsze.

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 10 czerwca 1927 r.

Układać w porządku wielkości liczb tytułowych.

Cena 25 groszy.

№ 279.

Obszar mierniczy.

§ 4.

Przyrząd powinien dawać wskazania przy pomiarze wszystkich wielkości (§ 7 b), zawartych pomiędzy powierzchniami największą a najmniejszą, które danym przyrządem wymierzyć można.

Jeżeli jednak owa powierzchnia najmniejsza jest mniejsza od jednej dwudziestej powierzchni największej, dającej się wymierzyć danym przyrządem, to za dolną granicę obszaru mierniczego przyjmuje się tę ostatnią wielkość.

Materiał.

§ 5.

Przyrządy mogą być wykonane tylko z metalu.

Wykonanie.

§ 6.

a) Wykonanie musi dawać pewność, iż w okresie ważności cechy legalizacyjnej łożyska osi nie zużyją się, a istotne części nie ulegną zmianie; w planimetrach dotyczy to zwłaszcza średnicy rolki mierniczej i długości drążka ruchomego, a w maszynach do mierzenia powierzchni współdziałania poszczególnych rolek oraz długości dźwigni i taśm, przenoszących ruch rolek na urządzenie wskazujące.

b) Podziałka powinna być równomierna. Powinna ona być wzorcowana w taki sposób, aby działka między sąsiednimi ograniczeniami odpowiadała metrom kwadratowym, decymetrom kwadratowym, centymetrom kwadratowym lub połowie piątej lub dziesiątej części jednej z tych jednostek.

Oznaczenia.

§ 7.

a) Podziałka powinna posiadać oznaczenia w metrach kwadratowych, decymetrach kwadratowych lub centymetrach kwadratowych, wypisanych w całości lub w przepisany skrócie (POM poz. 2,03 § 15).

b) Obszar mierniczy powinien być wskazany w widocznym miejscu bezpośrednio na przyrządzie lub na tabliczce, przymocowanej do niego; powinien on być podany w metrach kwadratowych, decymetrach kwadratowych, centymetrach kwadratowych, przyczem nazwy jednostek tych należy podawać w całości lub w przepisany skrócie. Oznaczenie obszaru mierniczego powinno być podane w formie: „Obszar mierniczy od do ”.

c) Każdy przyrząd powinien być zaopatrzony w numer fabryczny, w nazwisko względnie firmę wytwórcy oraz jego adres.

Granice uchybień.

§ 8.

Dopuszczalna granica uchybień dla jakiejkolwiek wielkości powierzchni w obszarze mierniczym przyrządu (§ 4) wynosi jedną pięćdziesiątą tej wielkości.

§ 9.

Granice uchybień, dopuszczalnych przy wtórnej legalizacji, są takie same jak przy legalizacji pierwotnej.

Cechowanie.**§ 10.**

a) Cechę główną (urzędu) umieszcza się w planimetrach z drążkiem ruchomym na tym drążku, w maszynach do mierzenia powierzchni na urządzeniu wskazującym. Prócz tego przyrządy otrzymują w pobliżu cechy numer bieżący.

b) Dalej należy umieścić cechy niezbędne w celu zabezpieczenia długotrwałego prawidłowego działania przyrządu oraz w celu zabezpieczenia przed niedozwolonemi zmianami.

c) Cechę roczną dołącza się do cechy głównej (urzędu) na drążku ruchomym względnie na urządzeniu wskazującym.

Ważność cechy.**§ 11.**

Okres ważności cechy trwa lat trzy, licząc od 1 stycznia tego roku, w którym cecha została nałożona.

Postanowienia końcowe.**§ 12.**

a) Przepisy niniejsze otrzymują moc obowiązującą od dnia ogłoszenia ich w „Przepisach obowiązujących w miernictwie”.

b) Jednocześnie uchyla się w b. dzielnicy pruskiej postanowienia §§ 25÷30 przepisów o warunkach legalizowania (Eichordnung für d. D. R. vom 8 November 1911, R. G. Bl. str. 960 z uwzględnieniem zmian, zawartych w Bekanntmachung betr. Änderung und Ergänzung der Eichordnung, vom 15 November 1916, R. G. Bl. str. 1295). W b. dzielnicy austriackiej uchyla się następujące przepisy o warunkach legalizowania, zawarte w: „Kundmachung des Handelsministeriums vom 13 Juli 1906 womit die Vorschriften betr. die eichamtliche Prüfung und Beglaubigung eines Flächenmessapparates (sog. Vossischen Ledermessers) veröffentlicht werden (VBE str. 1287)”, „Kundmachung des Ministeriums für öffentliche Arbeiten vom 17 Dezember 1909 womit die Vorschriften, betr. die eichamtliche Prüfung und Beglaubigung von Leder-Messmaschinen (System Sawyer), veröffentlicht werden” (VBE str. 1398).

Warszawa, dnia 2 maja 1927 r.

DYREKTOR GŁÓWNEGO URZĘDU MIAR:

L. S.

(—) inż. Z. Rauszer

Przepisy obowiązujące w miernictwie.

Czasopismo wydawane przez Główny Urząd Miar.

Warszawa, dnia 11 czerwca 1927 r.

GŁÓWNY URZĄD MIAR

№ 27. I. 716. 1.

